

Sygn. Akt XVII AmT 123/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 17 sierpnia 2018 roku, Nr (...)(...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmT 123/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 r., Nr (...). (...). (...), na podstawie art. 210 ust. 1-3 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1907 z późn. zm., zwanej dalej (...)), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., zwanej dalej „ustawą o wruist”) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2017 r.; poz. 1257, zwanej dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. (zwaną dalej również „Stroną” lub „Spółką”), w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2017 nałożył na (...) Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. karę pieniężną, płatną do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanemu dalej „Prezesem UKE”) informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i

usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 4 000 PLN (słownie: cztery tysiące złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wniósł odwołanie, zaskarżając decyzję w całości. Wniósł o uchylenie decyzji w całości, ewentualnie o zmianę decyzji poprzez zmniejszenie nałożonej kary pieniężnej oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed sądem, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. sprzeczność decyzji Prezesa UKE z treścią zgromadzonego materiału dowodowego i treścią uzasadnienia decyzji poprzez przyjęcie, że powód nie przekazał Prezesowi Urzędu informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r., podczas gdy informacje te spółka Przekazała Prezesowi Urzędu w dniu 9 maja 2018 roku,
2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 189f§1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 189f§2 pkt 1 k.p.a., bowiem waga naruszenia jakiego dopuściła się strona wiąże się z dalekosięznymi skutkami zarówno dla realizacji obowiązków ustawowych Prezesa UKE jak i dla samego rynku telekomunikacyjnego,
3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 209 ust. 1 a ustawy Prawo telekomunikacyjne poprzez błędną jego wykładnię w postaci przyjęcia, że za nałożeniem kary przemawia czas trwania naruszenia.
4. z ostrożności, na wypadek uznania przez Sąd, że uzasadnione było nałożenie kary pieniężnej, powód dodatkowo zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 210 ust. 2 ustawy prawo telekomunikacyjne poprzez nałożenie na powoda wygórowanej kary, niewspółmiernej do zakresu naruszenia i możliwości finansowych powoda.

Powód podniósł, że pozwany całkowicie pominął, iż jeszcze przed wszczęciem postępowania spółka podejmowała próbę przekazania w dniu 8 maja 2018r. wymaganych danych w systemie SIIS, a wobec braku dostępu do formularza internetowego, przekazanie przedmiotowych danych nastąpiło w formie pisemnej. Pismem z dnia 9 maja 2018 roku spółka przekazała pozwanemu wymagane informacje w formie pisemnej. W odpowiedzi z dnia 18 maja 2018 roku pozwany poinformował powoda o nieskutecznym złożeniu oświadczenia wysłanego w piśmie z dnia 9 maja 2018 roku w formie papierowej zamiast elektronicznej. Nie przekazał jednak informacji w jaki sposób skutecznie po terminie złożyć oświadczenie. Z tego powoda spółka złożyła wymagane informacje w formie elektronicznej niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia z dnia 11 czerwca 2018 roku po wszczęciu postępowania administracyjnego, w którym na stronie 2 i 3 udostępniono spółce zarówno adres, login i hasło dostępu do systemu, za pomocą którego spółka mogła złożyć zaległe informacje. Powód znaczył, że powyższe informacje pozwany powinien był zamieścić już w piśmie z dnia 18 maja 2018 roku. W ocenie powoda, żaden przepis prawa nie stanowi o nieskuteczności złożenia informacji wymaganych przez art. 29 ust. 2 ustawy wruist w formie papierowej. Powód zarzucił również pozwanemu, że oceniając wagę naruszenia pozwany nie dostrzegł, że spółka prowadzi wyłącznie działalność telekomunikacyjną w zakresie świadczenia usług we własnej radiowej sieci dyspozytorskiej typu trunkinkowego na potrzeby własne i Gminy W.. Spółka nie świadczy żadnych usług w sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do internetu. Spółka nie zarządza ani nie posiada żadnych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej ani też publicznych sieci telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do internetu. Nie posiada też żadnych budynków umożliwiających kolokację. Wiedzę o powyższym posiadał pozwany, a mimo tego wskazał, że naruszenie powoda doprowadziło do utrudnienia realizacji obowiązków Prezesa. Prezes UKE naruszył również art. 209 ust. 1a ustawy pt, przyjmując, że za nałożeniem kary przemawia czas trwania naruszenia, gdyż pozwany pominął podejmowane przez powoda czynności naprawcze z dnia 8 maja 2018 roku oraz brak udzielenia odpowiednich informacji w piśmie pozwanego z dnia 18 maja 2018 roku.

Według powoda wysokość kary nie odpowiada możliwościom finansowym powoda, zwłaszcza, że spółka osiąga straty finansowe.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści decyzji, podkreślając w szczególności fakt, że spółka przekazała dane w systemie SIIS po dniu 31 marca 2018 roku, a zatem po upływie prawem przewidzianego terminu. Pozwany nie zgodził się z dokonaną przez powoda oceną wagi naruszenia. Wskazał bowiem w szczególności na kluczowe znaczenie dla realizacji zadań powierzonych Prezesowi UKE w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020. Pozwany wskazał też, że wszelkie informacje o sposobie raportowania danych do SIIS znajdują się na odpowiedniej stronie internetowej, o czym powodowi jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu powinno być wiadomo. Pozwany nie zgodził się również, aby nałożona na powoda kara była wygórowana, wskazując przy tym na wysokość przychodów powoda w 2017 roku, nawet przy uwzględnieniu wygenerowanej straty.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 maja 2005 roku (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (zwana dalej: „przedsiębiorca”) została wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...) k. 1 akt adm./

Pismem z dnia 9 maja 2018 przedsiębiorca przekazał Prezesowi UKE informacje do systemu SIIS za 2017 rok./ k. 10 akt adm./

Pismem z dnia 9 maja 2018 roku Prezes Urzędu Regulacji Elektronicznej poinformował przedsiębiorcę o realizacji corocznego obowiązku do dnia 31 marca wyłącznie drogą elektroniczną, za pośrednictwem strony internetowej oraz o bezskuteczności złożonego oświadczenia poza systemem./k. 11 akt adm./

Zawiadomieniem z dnia 11 czerwca 2018 r., znak: (...). (...)(...) (pismo zostało prawidłowo doręczone zgodnie z potwierdzeniem odbioru w dniu 15 czerwca 2018 r.) Prezes UKE poinformował Stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2017. W tymże piśmie, Prezes UKE wezwał Stronę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował Stronę o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. / k.12-19 akt adm./

Pismem z dnia 28 czerwca 2018 r. przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko, w którym poinformował, że obowiązek sprawozdawczy został dokonany poprzez złożenie oświadczenia w piśmie z dnia 9 maja 2018 r., a następnie, po otrzymaniu od Prezesa UKE informacji, że dane należy przekazać w formie elektronicznej poprzez system SIIS, również w wymaganej formie dnia 18 czerwca 2018 r. Strona poinformowała, że nie dopełniła obowiązku w ustawowym terminie ze względu na zmianę osób upoważnionych do kontaktu z UKE i koniecznością utworzenia konta administracyjnego w SIIS. Ze względu na to, że możliwość przekazania danych została zablokowana, Strona przesłała oświadczenie pismem z dnia 9 maja 2018 r. Po otrzymaniu nowego loginu i hasła do systemu informatycznego Spółka dnia 18 czerwca 2018 r. uzupełniła dane. /k. 20-21, 28-29 akt adm./

Przychód przedsiębiorcy w 2017 roku wyniósł (...)zł oraz z działalności telekomunikacyjnej wyniósł (...) zł. /k. 30-34, 35-36, 38 akt adm./

W dniu 17 sierpnia 2018 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydał decyzję, (...). (...)(...) /k. 39-44 akt adm./

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność i moc dowodowa nie była podważana w postępowaniu sądowym, jak też na podstawie twierdzeń stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, że powód od dnia 2 maja 2005 roku jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...).

Stosownie do art. 209 ust. 1 – ustawy Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2017r., poz. 1907 z późn.zm), kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe podlega karze pieniężnej. Zgodnie z ust. 1a, kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

Treść art. 209 ust. 1 Pt dotyczy niewypełniania obowiązku udzielania informacji oraz dostarczania Prezesowi UKE dokumentów przewidzianych ustawą. Przedmiotowy obowiązek został przez ustawodawcę nałożony na podmioty prowadzące działalność w zakresie telekomunikacji. Jednym z nich jest obowiązek sprawozdawczy, określony przepisem art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm) Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą:

- 1) informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu;
- 2) pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Zgodnie natomiast z ust. 2 art. 29 ustawy o wruist, w celu wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1:

- 1) państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,
- 2) podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej,
- 3) przedsiębiorcy telekomunikacyjni

- przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że powód jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru prowadzonego przez Prezesa UKE był zobowiązany do przedłożenia Prezesowi UKE danych o których mowa w powołanym wyżej art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2017.

W treści odwołania strona powodowa zarzuciła pozwanemu naruszenie art. 7 w zw. z art. 77§1 w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez niezastosowanie instytucji przewidzianych w art. 189f § 1 i § 2 k.p.a. Mając na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj, z odwołania od decyzji Prezes UKE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego. Z tych względów, mając na względzie wymogi odwołania przyjęte przez ustawodawcę, odwołanie odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym, bowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁽⁶⁰⁾ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. W świetle powyższego przyjąć należało, że zastosowanie znajdą również reguły dowodzenia w procesie cywilnym. W konsekwencji, obowiązek przedstawienia dowodów w niniejszym postępowaniu również spoczywał na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywał na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Wskazać tu jednak należy, że powód ograniczył się jedynie do twierdzeń, które dowodami nie są. Z dokumentów natomiast zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym wynika, że powód w sposób nieuprawniony przyjmował, że wystarczające będzie, z przyczyn leżących po jego stronie, wypełnienie obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 29 ust.2 ustawy o wruist, w formie oświadczenia z dnia 9 maja 2018 roku, czyli poza systemem SIIS. Zauważyć tu należy, że orzecznictwo sądowym przyjmuje się, iż gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy telekomunikacyjnego prowadzącego na własny rachunek wskazaną działalność, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie prowadzenia przedmiotowej działalności. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, wpisany do przedmiotowego rejestru, powinien był podjąć odpowiednie kroki w celu zapewniania prawidłowego i skutecznego wykonania obowiązku przekazania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Powód powinien był posłużyć się instrukcją jako użytkownik SIIS, jeśli miał problemy techniczne mógł skorzystać z zakładki „pomoc” i wysłać stosowne zgłoszenie do pracowników obsługujących system. Nadto, wbrew twierdzeniom powoda, wypełnienie przedmiotowego obowiązku informacyjnego w formie elektronicznej wynika wprost z Rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2011 roku w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2014r., poz. 276), tj., że dane są przekazywane drogą elektroniczną za pomocą interfejsu internetowego SIIS przy użyciu dokumentów elektronicznych. Niezasadnie zatem powód wywodził, że skutecznie wypełnił obowiązek, o którym mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w dniu 9 maja 2018 roku. Zauważenia wymaga okoliczność, że wbrew stanowisku powoda, spółka była informowana przez Prezesa UKE, że wypełnieniu przedmiotowego obowiązku służy strona internetowa, która była wskazywana zarówno w piśmie pozwanego z dnia 18 maja 2018 roku jak i 11 czerwca 2018 roku. Ponadto, jak wskazał pozwany na rozprawie w dniu 15 stycznia 2020 roku, jeżeli strona powodowa miała problemy z zalogowaniem (z uwagi na brak loginu i hasła), zgłoszenie tego problemu również powinno nastąpić za pośrednictwem wskazanej strony internetowej. Pełnomocnik powoda przyznał na rozprawie w tym dniu, że powód nie zgłaszał tego problemu przez system SIIS. Zaznaczyć tu należy, że wypełnienie przedmiotowego obowiązku leżało, z woli ustawodawcy, po stronie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, czyli powoda, a zatem do niego należało podjęcie wszelkich działań służących skutecznemu wypełnieniu tego obowiązku.

Wobec tego nie ulega kwestii, że powód wypełnił obowiązek informacyjny dopiero po:

- wszczęciu postępowania o nałożenia kary pieniężnej, co nastąpiło postanowieniem z dnia 11 czerwca 2018 roku,
- dopiero w dniu 18 czerwca 2018 roku w wymaganej formie.

W świetle powyższego, niewątpliwie powód zachowanie swoim wypełnił dyspozycje przepisu art. 209 ust. 1	
--	--

pt, albowiem nie przekazał danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Zasadnie również pozwany w uzasadnieniu decyzji, wskazał na treść powołanego wyżej art. 209 ust. 1a pt, zgodnie z którym za dopuszczalnością nałożenia kary przemawiają czas trwania, zakres naruszenia i skutki prawne. W niniejszym postępowaniu bezsporna bowiem okoliczność, że powód dopełnił obowiązku w formie elektronicznej dopiero po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego i z uwagi na złożenie oświadczenia w wymaganej formie dopiero w dniu 18 czerwca 2018 roku okres naruszenia był znaczny. W sposób prawidłowy pozwany ocenił również, zakres naruszenia przedmiotowego obowiązku informacyjnego jak i możliwe jego skutki, dokonując tej oceny przez pryzmat celu ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Zaznaczyć tu należy, że przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma zapewnić stworzenie warunków rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym poprzez likwidację barier, poprawę dostępu do gruntów, budynków w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przyczyniając się w konsekwencji do wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym świadczenia usług najwyższej jakości. Niedopełnienie przez powoda przedmiotowego obowiązku przez wskazany okres utrudniło zatem pozwanemu realizację powyższych obowiązków, jak również mogło prowadzić do zaburzenia w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Prezes UKE dla celów prawidłowego przeprowadzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE udostępnił i administruje systemem SIIS, którego funkcjonalności mają za zadanie usprawnić proces przesyłania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w tym ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilość w raportach składanych przez podmioty do tego zobowiązane, czyli nie wyłączając powoda. Ponadto,

istotna była w niniejszej sprawie okoliczność wskazana przez pozwanego, iż brak wypełnienia obowiązku sprawozdawczego wpływał negatywnie na realizację zadań pozwanego w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020. Wsparcie finansowe dla budy sieci dostępowych (...) w ramach tego typu programu przyznawane jest bowiem wyłącznie dla obszarów, na których sieć tego rodzaju nie istnieje i najprawdopodobniej nie powstanie za zasadach komercyjnych w ciągu trzech lat o przyznania tego rodzaju pomocy. Dla zidentyfikowania takich obszarów kluczowe znacznie ma zaś rzetelne wypełnianie przez przedsiębiorców obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

W przekonaniu Sądu, w konsekwencji, każdy przypadek nieprzekazania danych tak samo jak przekazanie nieprawdziwych lub niepełnych danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, czyli w tym przypadku powoda, wpływa negatywnie na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali kraju. Ponadto, podkreślić tu należy, że wbrew przekonaniu powoda, prawidłowe wypełnianie przedmiotowego obowiązku ma istotne znaczenie, bez względu na skalę działalności wskazywaną przez powoda w odwołaniu. Powyższa okoliczność, w konsekwencji, świadczy również o braku możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w treści art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., gdyż zgodnie z treścią powyższego przepisu, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Z uwagi na wskazaną wyżej wagę naruszenia, tj. wyższą niż znikoma, brak było możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Zasadnie również przyjął pozwany, że art. 189 f §2 pkt 1 k.p.a. w niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania, gdyż uniemożliwiłoby to spełnienie celów, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna. W doktrynie wskazuje się, iż biorąc pod uwagę, że w przypadku zastosowania komentowanego przepisu na stronę nie zostanie nałożona żadna kara, trudno mówić o spełnieniu celów kary (którymi są represja i prewencja). Ściślej jest w tym przypadku mówienie o osiągnięciu celów postępowania niż celów kary. Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem

<p>naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało).(zob. Komentarz do art. 189f KPA red. Wierzbowski 2019, wyd. 28/M. Jabłoński., Legalis). Mając powyższe na względzie, nie zachodziła w niniejszej sprawie po stronie powoda możliwość usunięcia skutków naruszenia, w postaci niezłożenia przedmiotowych informacji we właściwym czasie, co z kolei negatywnie wpływało w danym okresie na spełnianie przez Prezesa UKE jego ustawowych zadań, o czym wyżej była już mowa.</p>	
--	--

W myśl art. 210 ust. 2 Pt wysokość kary pieniężnej nakładanej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego uzależniona została także od jego możliwości finansowych. Powód przedłożył dane dotyczące wielkości przychodu w 2017 roku, niezbędne do określenia podstawy wymiaru kary. Prezes UKE w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów określił jako podstawę wymiaru kary pieniężnej wysokość przychodów powoda w 2017 roku na kwotę (...) zł. Zgodnie z treścią art. 210 ust. 1 pt maksymalna wysokość kary stanowiła kwotę (...) zł, co stanowi 3% podstawy wymiaru kary. Z tego względu, nałożona na powoda kara w wysokości 4000,00 zł jest adekwatna do zakresu naruszenia. W sposób prawidłowy pozwany uwzględnił również okoliczności łagodzące mające wpływ na wysokość wskazanej kary, albowiem strona ostatecznie dopełniała przedmiotowego obowiązku, jak również pozwany uwzględnił okoliczność, że powód nie był dotychczas karany. Niezasadnie powód argumentował za obniżeniem kary, z uwagi na prowadzenie działalności ze stratą. Zaznaczyć tu przede wszystkim należy, iż ustawodawca nie uzależnił wysokości kary od dochodu przedsiębiorcy w roku poprzedzającym wydanie decyzji, lecz od przychodu, a zatem niezależnie od tego, czy przedsiębiorca prowadzi działalność ze stratą. W ocenie Sądu kara pozostaje we właściwej proporcji do przychodu adresata decyzji uzyskanego w roku poprzedzającym wydanie decyzji. Zważywszy na zaistniałe okoliczności, pozwany postąpił tak, jak przewiduje ustawodawca.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie, celem kary pieniężnej uregulowanej w art. 209 ust. 1 p.t. jest zapewnienie zgodności działalności przedsiębiorstw telekomunikacyjnych z celami prawa telekomunikacyjnego, do których należą (m.in.): wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, zapewnienie ładu w gospodarce numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi, zapewnienie użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych, zapewnienie neutralności technologicznej, zapewnienie użytkownikom końcowym będącym osobami niepełnosprawnymi dostępu do usług telekomunikacyjnych równoważnego poziomu dostępu, z jakiego korzystają inni użytkownicy końcowi. Jest to odpowiedzialność zobiektywizowana, niezależna od winy przedsiębiorcy, elementy takie jak: zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, mają znaczenie jedynie w zakresie określenia wysokości kary pieniężnej. Wskazać należy również, że kara pieniężna nie ogranicza się jedynie do represji za naruszenie przepisów prawa telekomunikacyjnego, ale ma na celu również zmotywowanie przedsiębiorców do respektowania nakazów lub zakazów wynikających z tej ustawy, przy czym jej wymiar musi być odczuwalny dla przedsiębiorcy. Z tego powodu w każdej sprawie należy ustalić, w jakiej wysokości kara pieniężna będzie spełniać postawione przed nią cele." (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI ACa 336/16, Lex Nr 2390610).

W świetle powyższego Sąd miał również na uwadze okoliczność, że dopełnienie przedmiotowego obowiązku informacyjnego przez powoda i innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych ma bezpośredni wpływ na

prawidłowość wykonywania obowiązków przez Prezesa UKE. Z tego względu istotne jest aby informacje i dokumenty objęte ustawowym obowiązkiem ich złożenia były dostarczane w sposób kompletny i terminowy. Z tych wszystkich względów, w przekonaniu Sądu, kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku, jest adekwatna do zakresu naruszenia, ale też jednocześnie relatywnie niska, z uwzględnieniem braku wcześniejszej karalności powoda oraz będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska